

Paradigmaváltást!

SZEPTEMBER 1. 13:27

KERÉK-BÁRCZY SZABOLCS írása

Az általános helyzet, ami ma Magyarországot jellemzi – az elvándorlástól kezdve az oktatási rendszer és az egészségügy tönkretételén át a rendszerszintű korrupcióig bezárólag –, minden jóérezésű, szabadságszerető ember számára tarthatatlan. A NER a magyar nemzeti érdekek szempontjából végzetes rendszer, amely már az Európai Uniót, sőt az euroatlanti közösséget is közvetlenül veszélyezteti. Hazánk nemzeti érdeke a jelenlegi rendszer elsöprése és a köztársaság helyreállítása. Nem létezik olyan egyéni vagy csoportos ambíció, amely ezt az érdeket fölülírná. Minden partikuláris személyes és pártérdeket ennek kell alárendelni.

A NER legyőzéséhez és a demokrácia helyreállításához legalább száz mandátumot kell szerezni 2018-ban. Ehhez a demokratáknak hatvannál több egyéni körzetet kell meghódítaniuk. Ugyanakkor:

1. 2014-hez képest arányaiban és méretében nem változott e pártok támogatottsága. A demokraták ma sem jutnának kormányra.
2. A Fidesznek nincsen abszolút értelemben többsége a társadalomban.
3. Ötszázezer-egymillió új szavazó megszerzésére van szükségük a demokratáknak a győzelemhez.
4. Ehhez túl kell lépni a hagyományos bal-jobb hívószavakon, mert az emberek ma már nem ezek mentén élik (köz)életüket, s a köztük lévő törésvonalakat már régen nem e felosztás alapján határozzák meg sem itt, sem máshol a nyugati világban.
5. 2018-ban egyszerre kell az egyéni körzetekre (vagyis ott a legjobb jelöltek kiválasztására és segítésére) összpontosítani és megtalálni Orbán Viktor legalkalmasabb kihívóját is.

Összegezve: habár a demokratikus változást akarók ma többségben vannak, és Orbánék legyőzhetők úgy, hogy ne a Jobbik vagy a Fidesz–Jobbik legyen a váltóerő, a szervezett demokrata ellenzék erre jelenlegi formájában alkalmatlan. Talán ezért van az, hogy ma nem lehet egyetlen olyan demokratikus elkötelezettségű politikussal és értelmiségivel sem találkozni, aki őszinte vélemény kifejtésére alkalmas közegben reálisnak tartaná a 2018-as győzelmet. Jellemző példa, hogy saját pártom, a DK elnökségében többször elhangzott három állítás a jövőre vonatkozóan:

1. A Fidesz legyőzhető,
2. a DK lesz a legnagyobb ellenzéki erő, valamint – ezzel egy időben –

3. nem ismerünk olyan forgatókönyvet, hogy a DK 15-20 képviselőnél többet küldjön a következő parlamentbe. Ez így, együtt, maga az abszurditás.

A demokraták ma kettős hitelességi és bizalmi válsággal küzdenek. Nem bízunk bennük a polgárok kritikus többsége – és egymásban sem bíznak. A civilek pedig nem adhatnak választ a politika válságára, már csak per definitionem sem. (A demokráciafelfogásunk épp a lényegét veszítené el, ha a fék-ellensúly válna a közhatalom birtokosává. Erre ma szemmel láthatóan nem is törekszik egyetlen civilszervezet sem.) A krízist a megtépzott politikai osztálynak kell feloldania úgy, hogy küzdelméhez megnyeri a civilek és a polgárok bizalmát.

A 2014-es összefogás bebizonyította, hogy elégtelen a válság legyőzésére és a hídépítésre. Csakhogy ma lényegében ugyanazok a szereplők vannak porondon, mint akkoriban. Így két év múlva nagyjából azok a győzelmet kizáró alkukhelyzetek kerülnek előtérbe, mint egy ciklussal korábban, változatlan szimpátiákkal, ellenszennel és ambíciókkal. Ez patthelyzet. A mai demokrata oldal támogatottsága a jelenlegi körülmények között lényegesen, tehát a választási győzelemhez szükséges mértékig nem növelhető. A törekvés, hogy ezen az oldalon legyőzzük egymást, legalább három, a házára nézve végzetes hatással jár:

1. Nem hoz több választót.
2. Tovább mélyíti a szakadékot az együttműködésre kényszerülő felek közt.
3. Bebetonozza a szűk szavazótáborba az így küzdő feleket, és ezáltal éppen a parlamenti többséghez szükséges közép polgárait idegeníti el véglegesen. Minden vita, pozícióharc és szavazatrablás tehát tovább növeli a kettős bizalmi és hitelességi válságot, s így egyre távolabb visz bennünket a győzelemtől. Ma mégis javarészt ezzel foglalkoznak a baloldal pártjai és vezetőik.

Bízom abban, hogy az így politizálóknak több az őszinte, ám szűk látókörű naivitás, mint a személyes egzisztencia féltése, netán a szekértáborok fölött átnyúló szennyes alkuk ereje, vagy a fogottság, a zsaroltság fűtötte cselekvéskényszer.

E végzetes, folyamatosan lefelé húzó spirálból csak gyökeres stratégiai fordulattal lehet (és kell) elszakadni: meggyőződésem, hogy a választásokat csak középről lehet megnyerni, úgy, hogy a magát demokratának nevező oldal megtartja és megerősíti a szavazótáborát, s ehhez a különféle okokból ide-oda csapódó emberekből, valamint a mérsékelt konzervatív/konzervatív-liberális közösségből is megszerzi a győzelemhez elengedhetetlenül szükséges szavazatokat. A szélsőjobbval semmi szín alatt nem szabad együttműködni; az erre való pusztán utalás, sőt már az ilyen irányú sejtetés is elfogadhatatlan.

Arra nem lehet számítani, hogy felbomlik a Fidesz, esetleg kiválik belőle egy olyan vezető vagy csoport, aki és amely kellő hitelességgel tudja megszólítani a mérsékelt közép politikailag hontalan részét. Úgy tűnik, a Fideszhez korábban közel álló ismert személyiségek, akik most ilyen-olyan értelmiségi körökben vagy a sajtóban fejtenek ki szakmailag rendkívül korrekt és helyenként éles, minden más szempontból azonban visszafogott kritikát Orbánékkal szemben, szintén nem jutnak el a politikai önszerveződés gondolatáig. Időt kell nekik hagyni, és nagyfokú empátiával kell velük párbeszédet folytatni. Tanulni kell tőlük, és bizalmat építeni. Ők is áhítják az alternatívát, és közülük sokan nem tekintik a demokratákat patás ördögöknek, minden fenntartásuk ellenére sem, igaz, egy-egy vezetővel nem tudnának szövetséget elképzelni. Ugyanez áll a Fidesz szavazóinak nem kis hányadára is: jobb híján választották és választanak ma is a kormánypártot, s ez elsősorban a mi hibánk. A közép megszólítása és szavazataik megnyerése kulcskérdés: nekünk kell az új társadalmi-szavazói körök felé szinte a semmiből hidat építenünk és átvinnünk a kezdeményezést. Ennek részeként a status quóban érdekelt ellenzéki politikusok felé falat kell húzni.

A győzelemhez paradigmaváltásra van szükség. Minden demokratikus pártnak és azok vezetőinek arra kell fordítania az energiáját a következő hónapokban, hogy először saját magában, a saját berkein belül találja ki, ő hogyan tud gyökeres fordulatot végrehajtani, s ezt követően hogyan lehet ily módon a többi párttal és közéleti szervezettel való együttműködés feltételeit megteremteni, majd végrehajtani. A legapróbb politikai akció és a legösszetettebb stratégiai terv kitalálása előtt is azt a kérdést kell feltenni, hogy a tervezett lépés szolgálja-e, és ha igen, hogyan, a '18-as kormányváltást. Ha nem szolgálja, el kell vetni. Nem lehetnek üresjáratok, elvesztegetett energiák.

A paradigmaváltással kapcsolatos vitákat, majd azok kiérlelését 2016 őszén le kell folytatni, és bevezetését legkorábban ez év végére, legkésőbb jövő február-márciusra kell időzíteni. A formális választási kampány jövő ősszel elindul (a tényleges már elkezdődött!), 2017 nyara részben holt idő lesz, tehát nemcsak a jelenlegi status quo fenntartása vagy a kapkodás, hanem a halogatás is azt jelentené, hogy 2018-at szándékosan elvesztettük, mert el akartuk veszíteni.

Ami a saját házám táját illeti: a Demokratikus Koalíció azon, jelenleg is érvényes stratégiája, hogy úgy váljon vezető kormányváltó erővé, hogy először a baloldalon veszi át az elsőséget, majd ezt követően nyit középre a majdani választási győzelem reményében és érdekében, megbukott.

1. Nem tudtuk a célt önmagában sem elérni.
2. A demokrata táboron belül nem növeltük számottevően a bizalmat magunk iránt.
3. Nem csökken a távolság leendő szövetségeseink között (illetve a DK és köztük), márpedig éppen ennek ellenkezőjére, vagyis a mind barátságosabb hangra lenne szükség a majdani szoros választási együttműködéshez.
4. A baloldalon belüli csaták viszolygást keltenek a mérsékelt középén, és épp azokat a szavazókat idegenítik el nemcsak a DK-tól, de a teljes demokratikus ellenzéki oldaltól is, akiket a kormányváltáshoz meg kell szólítanunk.

Az utóbbi hónapokban szétforgácsoltuk az energiáinkat: túl sokat, túl aprólékosan foglalkoztunk részletes közpolitikai programvitával, olyan taktikai kérdésekkel, mint a képviselőjelölt-kiválasztás vagy az ellenzéki együttműködés technikai részleteinek taglalása. Szakértelmet kell sugallnunk, de ez a minimum, ami önmagában nem pótolhatja a hitelességi és bizalmi deficitet. Már egyre több tagunkban merül föl, hogy egy sor kérdés, amellyel stratégiai és szervezeti szinten foglalkozunk, korántsem a 2018-as győzelmet szolgálja, hanem azt, hogy egy-két tucatnyi vezetőnk képviselői helyhez jusson. Csakhogy ma a parlamenti jelenlét egyedüli komoly nyeresége a költségvetési-pénzügyi támogatás, ami lényeges, de csupán célszerű: a közpénz csak akkor érdekes, értékes és hasznos, ha azt úgy tudjuk transzparensen, tisztakezűen és jogszerűen felhasználni, hogy azzal a polgárok összességét, vagyis a nemzeti érdeket szolgáljuk, ami nem más, mint a 2018-as győzelem és az utána következő országépítő munkánk. A mai helyzetben pusztán néhány tucat személy politikai pozíciójának biztosítása pénzpocsékolás, sőt erkölcsi visszaélés a közjavakkal.

Általános javaslataim mindezek alapján a következők:

1. Térjünk vissza ahhoz az alapértékhez, amely életre hívta a DK-t: legyünk újra „koalíció”. Megfontolt, pragmatikus, ám értékvezérelt idealisták csapata, amely a mérsékelt demokraták teljes táborát meg kívánja és meg is tudja szólítani. Ha ott vannak a változásért ácsingózó szavazók – márpedig ott vannak! –, ám mi mégsem tudunk hozzájuk eljutni, akkor nem bennük van a hiba, hanem bennünk.
2. Ne más demokratikus politikai párt(ok) legyőzésével foglalkozzunk: senkit ne akarjunk legyűzni; azzal legyünk elfoglalva, miként tudjuk növelni ezt a táborát a mérsékelt középén.
3. Mondjuk ki, hogy nem alternatíva számunkra egy ellenzéki DK a következő országgyűlési választás után, és vállaljuk a felelősséget a végeredményért. Rögzítsük, hogy ha nem nyer valamilyen szerkezetben a mai DK-t is magában foglaló ellenzék a következő választáson, akkor az országos elnökség azon tagjai, akik mandátumot szereznek, lemondanak arról, és nem foglalják el képviselői helyüket.

Ma valódi nemzetegyesítésre van szükség, de nem NER-, hanem demokratikus, szabadságpárti, nyugatias és ugyanakkor hazafias alapon. Az éles határ nem pártok között húzódik, hanem a jogállamot, az emberi méltóságot feltétel nélkül tisztelő, a világra nyitott, patrióta demokraták és az ezen értékeket megvetők között. A „demokrata” meghatározása nem bonyolult feladat. Feloldhatatlan vitánk csak pár száz, a hazánkat hat éve fogságba ejtő, velejéig korrupt, milliókat nélkülözésben tartó, bennünket a keleti önkényuralmak felé taszító emberrel, a NER kiagyalóival és irányítóival van, nem a szavazóikkal. A sok millió, békében és boldogan élni, dolgozni és tisztességesen gyarapodni akaró, Magyarországot szerető honfitársunk a szövetségeseink.

(Az írás megjelenése után a DK elnökségi ülésén olyan helyzetet teremtettek, hogy Kerék-Bárczy Szabolcsnak [nem maradt más lehetősége](#), mint lemondani alelnöki tisztségéről és kilépni a pártból.)

<http://168ora.hu/paradigmavaltast/>